

gestamp, gestommel en voorts alle onedel hulpmiddel, om mij het spreken te beletten. Een der leden van het moderamen hield een speech, die mijn bedenking van verre niet raakte en meer op een uitval geleek tegen de anti-revolutionaire partij. Mij werd gezegd dat niet de levende Christus voorwerp onzer aanbidding was, maar de belijdenis ons idool (sic)! Een Groninger predikant gaf in warme woorden een geloofsbelijdenis, die volkomen staafde, wat ik beweerd had, en zoo Dr. Fabri en Ds. Kögel niet de motie hadden gedaan, dat het moderamen de zaak met mij bespreken zou, ware ik denkelijk zonder antwoord naar huis gegaan. Die motie werd echter met overgroote meerderheid aangenomen. Vooral de belijdenis van den Groninger had de opinie ten mijnen gunste gekeerd. De uitvoering der motie laat zich intusschen nog steeds wachten. Immers, moeielijk kan daarvoor gelden de betuiging mij den volgenden morgen door één der leden van het moderamen gedaan, dat hij geen de minste gemeenschap des geestes met mij had. De zaak rust dan nu voorloopig, tot het moderamen zijn volgend program algemeen zal maken, en onze hoop is nog niet geschokt, dat onze Christenbroeders ten leste zullen inzien dat „das Standpunkt der Naivität“ gelijk Fabri den grondslag der Conferentie hoogst vernuftig karakteriseerde, hoe uitnemend ook voor den aanvang, voor den voortgang van geen ernstig en Christelijk werk past.

Nu deelt gij, geachte vriend! mijn inzichten lang niet allen, maar ik wil u dan toch gevraagd hebben, wat was er in deze kwestie door mij misdaan, om zoo onheusche, onridderlijke en onbroederlijke bejegening voor den Heer te rechtvaardigen? Had ik de feiten onjuist geconstateerd? Maar immers dan had men mij kunnen weerspreken. Had ik iemand beschuldigd? Maar immers, elke gedachte aan opzet had ik uitdrukkelijk buitengesloten. Was mijn voorslag onbillijk? Maar immers, ik had een dubbelen weg opengelaten, en zelf aangewezen, op wat manier men de Groningers voor de Conferentie redden kon. Of zal